

Ex 24,1 Potom Mojžíšovi řekl: "Vystup k Hospodinu, ty i Áron, Nádab a Abihú a sedmdesát z izraelských starších. Budete se zdálky klanět.

2 K Hospodinu přistoupí jen Mojžíš. Ostatní se přibližovat nebudou. Lid nesmí vystoupit vzhůru spolu s ním."

3 Když Mojžíš přišel nazpět, vypravoval lidu všechna slova Hospodinova a předložil mu všechna právní ustanovení. Všechen lid odpověděl jako jedněmi ústy. Řekli: "Budeme dělat všechno, o čem Hospodin mluvil."

4 Nato Mojžíš zapsal všechna Hospodinova slova. Za časného jitra postavil pod horou oltář a dvanáct posvátných sloupů podle dvanácti izraelských kmenů.

5 Pak pověřil izraelské mládence, aby přinesli oběti zápalné a obětovali Hospodinu býčky k hodům oběti pokojné.

6 Mojžíš vzal polovinu krve a vлил ji do mís a druhou polovinou pokropil oltář.

7 Potom vzal Knihu smlouvy a předčítal lidu. Prohlásili: "Poslušně budeme dělat všechno, o čem Hospodin mluvil."

8 Mojžíš vzal krev, pokropil lid a řekl: "Hle, krev smlouvy, kterou s vámi uzavírá Hospodin na základě všech těchto slov."

9 Pak Mojžíš a Áron, Nádab a Abihú a sedmdesát z izraelských starších vystoupili vzhůru.

10 Uviděli Boha Izraele. Pod jeho nohama bylo cosi jako průzračný safír, jako čisté nebe.

11 Ale nevtáhl ruku na nejpřednější z Izraelců, ačkoli uzřeli Boha; i jedli a pili.

12 Hospodin řekl Mojžíšovi: "Vystup ke mně na horu a pobuď tam. Dám ti kamenné desky - zákon a přikázání, které jsem napsal, abys jim vyučoval."

13 I povstal Mojžíš a Jozue, který mu přísluhoval, a Mojžíš vystoupil na Boží horu.

14 Starším řekl: "Zůstaňte zde, dokud se k vám nevrátíme. Budou tu s vámi Áron a Chúr. Kdo něco má, ať se obrací na ně."

15 Mojžíš tedy vystoupil na horu a horu přikryl oblak.

16 A Hospodinova sláva přebývala na hoře Sínaji a oblak ji přikrýval po šest dní. Sedmého dne zavolal Hospodin na Mojžíše zprostřed oblaku.

17 Hospodinova sláva se jevila pohledu Izraelců jako stravující oheň na vrcholku hory.

18 Mojžíš vstoupil doprostřed oblaku. Vystoupil na horu a byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí.

Hospodin rozhodl, že se zjeví hlavním osobnostem, kteří vedou Izraelský národ do zaslíbené země, kteří stojí v autoritě a kteří za něj nesou zodpovědnost.

Mojžíš – vůdce národa

Áron, Mojžíšův bratr, jeho pravá ruka a zároveň nejvyšší kněz

Nádab a Abihú – synové Áronovi, kteří byli odděleni pro Hospodina jako kněží

70 starších, představitelé rodů, takový Izraelský senát, nebo parlament

Těchto 74 mužů na pokyn Hospodina vystupuje na horu Sinaj (nevystupují až na vrchol...), lid zůstává dole pod horou, a zde vidí toho, který je vyvedl z Egypta, převedl přes Rudé moře, zachránil před nepřáteli, stará se o ně, zabezpečuje je na poušti. Zde vidí samotného svatého Boha Izraele – Hospodina.

Podle toho, co říká text to vypadá, že viděli pouze to, co bylo pod jeho nohama:

10 Uviděli Boha Izraele. Pod jeho nohama bylo cosi jako průzračný safír, jako čisté nebe.

Viděli ho z dálky, a klaněli se mu (verš 1).

Bible zmiňuje, že i když ho viděli, nezemřeli...

Protože Hospodin je svatý a my jsme hříšní. A vidět ho, znamená zemřít. Pouze pokud On dovolí, pak je možné uvidět, spíše jen zahlédnout něco z Jeho slávy. Jen několika málo lidem v Bibli toto bylo umožněno.

Ale ještě před tím, než vystoupí na horu, obětují zápalnou a pokojnou oběť a Mojžíš pokropí národ krví obětovaných zvířat na znamení smlouvy, kterou Hospodin s nimi uzavírá.

Viděli Boha Izraele, viděli to, co je pod jeho nohama a bylo to něco nepopsatelného, nádherného. Jistě tím byli uchvázeni, nadšeni, plni bázně, ale i hrdosti – jak úžasného mají Boha! Klaněli se mi, možná padli na kolena, s úctou se před ním skláněli.

Otázka zní: **jak toto setkání proměnilo jejich životy?**

Byl bych rád, abychom během sledování životů těchto lidí měli stále v podvědomí pohled na svůj vlastní život. I my jsme směli uvidět Boha. Boha, který přišel na tento svět v těle – Pána Ježíše Krista. On nás k sobě zavolal, dotkl se nás, zjevil nám svou slávu, ukázal nám svou lásku... Jak toto setkání změnilo můj život? – prosím mějme toto na paměti během celého kázání!

Viděli Hospodina, viděli Boží slávu, ano jen z dálky, ale i to bylo něco nepopsatelného. Nicméně, Hospodin je Bůh, který touží po tom, abychom mu byli blízko. Abychom ho viděli tváří v tvář, nechce být bohem vzdáleným. V ráji měl osobní kontakt s člověkem. Procházel se s Adamem a s Evou po ráji, hovořil s nimi.

Hřích způsobil to, že jsme se mu vzdálili. A oběť Pána Ježíše umožnila opět se mu přiblížit.

Ef 2,13 Ale v Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev.

I náš příběh nekončí tím, že se vyvolená skupina mužů z dálky dívá na Hospodina, ale dochází k osobnímu, blízkému setkání Hospodina s člověkem. Tím člověkem byl Mojžíš.

12 Hospodin řekl Mojžíšovi: "Vystup ke mně na horu a pobud' tam..."

Proč Hospodin do své blízkosti pozval jen **Mojžíše**? Proč ne i **Áron**, proč ne **Nádab** a **Abihú**, proč ne **70 starších Izraele**? Dělá Bůh rozdíly mezi lidmi? Vždyť k Ježíši smí přijít každý!

Odpověď najdeme v Davidově Žalmu a ve slovech Pána Ježíše:

Ž 24,1 Davidův; žalm.

3 Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě?

4 Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřísahá lstivě.

5 Ten dojde požehnání od Hospodina, spravedlnosti od Boha, své spásy.

6 To je pokolení těch, kdo se na jeho vůli dotazují. Ti, kdo hledají tvou tvář - toť Jákob.

Mt 5,8 Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uží Boha.

Proč nemohou Nádab, Abihú, 70 starších, a dokonce i Áron vystoupit na horu k Hospodinu? Proč musí zůstat pod horou? Vidí Hospodina, ale nemohou se s ním setkat. Proč?

Protože jejich životy nejsou v pořádku, protože jejich srdce není čisté.

Bůh viděl do jejich srdce, a kdyby spolu Mojžíšem vystoupili na horu a s Hospodinem se setkali tváří v tvář, neobstáli by. Zemřeli by. Nepřežili by v přítomnosti svatého Boha.

Oni to pravděpodobně v tu chvíli tak nevidí. Ale Bůh, který ví vše je zná a proto je posílá zpět do reality, do tábora. Tam se ukáže, do jaké hloubky se dotklo jejich srdce to, že viděli Hospodina.

Podívejme se, co se událo o měsíc a půl později.

Izrael stále táboří pod horou Sinaj. Ale už jsou netrpěliví, protože Mojžíš, ten muž, který je vyvedl z Egypta se stále nevrací. Nevíme co se s ním stalo. Árone, udělej nám boha, který by šel před námi.

Ex 32,1 Když lid viděl, že Mojžíš dlouho nesestupuje z hory, shromáždil se k Áronovi a naléhali na něho: "Vstaň a udělej nám boha, který by šel před námi. Vždyť nevíme, co se stalo s Mojžíšem, s tím člověkem, který nás vyvedl z egyptské země."

Co udělá Áron, muž, který před několika týdny viděl Hospodina?

Co udělá Nádab a Abihú, jak se k této žádosti vysloví 70 starších?

Ex 32,2-6 Áron jim řekl: "Strhněte zlaté náušnice z uší svých žen, synů a dcer a přineste je ke mně!" I strhal si všecken lid z uší zlaté náušnice a přinesli je k Áronovi. On je od nich vzal, připravil formu a odlil z toho sochu býčka. A oni řekli: "To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země." Když to Áron viděl, vybudoval před ním oltář. Potom Áron povolal: "Zítرا bude Hospodinova slavnost." Nazítří za časného jitra obětovali oběti zápalné a přinesli oběti pokojné. Pak se lid usadil k jídlu a pití. Nakonec se dali do nevázaných her.

Mít zkušenost s Bohem ještě nic neznamená. Mít vidění, sen, prožít uzdravení, přijmout poznání, prožít vysvobození z nějaké závislosti, mít zkušenost s vyslyšením modlitby – to vše je úžasné, ale samo o sobě to nic neznamená. Jde o to, jestli přitom dojde k proměně našeho srdce.

Hospodin znal srdce těchto mužů, věděl, že nejsou čistá, nejsou zapálená pro Boha, a proto jim dal šanci. Viděli Hospodina, dovolil jim prožít tuto zkušenost, ale záleží na nich, jestli ji zúročí.

A jak je to s námi? Patříme k lidem, jako byl Mojžíš, anebo jsme podobni spíš Áronovi a těm ostatním? Máme poznání, prožili jsme řadu zkušeností, zúročili jsme je?

Máme čisté srdce? Nebo jsme jen nadšení z pohledu na Boha, ale nedovolíme mu, aby proměnil naše nitro?

Jen kratičce se podívejme na ty, kteří Hospodina viděli.

Áron

- Selhal, když za ním národ přišel s požadavkem: udělej nám bohy... (Exodus 32)
Místo aby jasně řekl: vyvedl nás Hospodin, čekejte, důvěřujte, podívejte se na horu Sinaj – je tam stále oblak Boží přítomnosti! Vzpomeňte na to, co jste viděli!
Místo toho řekne: přineste zlaté náušnice, a odlije z nich býčka, bůžka Egypta, a dovolí Izraeli, aby sloužili modle.
Byl s Mojžíšem od začátku, viděl tolik znamení, zázraků, viděl Hospodina, proč takto jednal? Strach z lidí? Nedůvěra Hospodinu? Nebo byl člověkem, který se skrýval za Mojžíšem, ale sám byl slaboch? Byl to Boží služebník, ale šlo mu víc o osobní prestiž, než o to, aby poslouchal Boha?
Umíme se postavit na Boží stranu, anebo se schováváme za druhé? Umíme říct ne, pokud se jedná o něco špatného, anebo raději mlčíme a hledáme skulinku, abychom si to u lidí nerozházeli? Je Boží oheň v našem srdci? Anebo jsme slaboši, kteří se vymlouvají na okolnosti, na tlak doby, na požadavky lidí, a „ono se to stalo“
Ex 32,24 Řekl jsem jim: Kdo má zlaté náušnice, ať si je strhne a donese mi je. Hodil jsem to do ohně, a tak vznikl tento býček."
Hořím pro Hospodina anebo mi jde o to, jak vypadám v očích lidí?
- Selhal charakterově, když jeho srdce naplnila závist, když se začal srovnávat s Mojžíšem a posuzovat ho (Num.12)
Copak Bůh mluví jen s Mojžíšem? Copak mám stále poslouchat svého mladšího bratra? A to si k tomu ještě vzal a manželku pohanku. Já jsem taky Boží služebník. Nebudu se stále podřizovat. Zatímco Mojžíš je nám představen jako člověk pokorného srdce, u Árona vidíme pýchu, závist, kritiku, soběstřednost. Neměl čisté srdce.
A co já? Závist – nejen v otázkách hmotných, ale i v duchovních. Neochota podřídít se autoritě, dělat si věci po svém, kritizovat druhé, posuzovat, případně i odsuzovat... Kdo takovéto věci dělá, nemůže vystoupit na Hospodinovu horu, říká David.
Kdo má takovéto srdce, nemůže přistoupit pře Hospodina, nemůže přijímat kalich a chléb.

Nádab a Abihú

Selhali, když přinesli cizí oheň na Hospodinův oltář (Lev.10)

Jejich úkolem bylo, aby obětovali, aby sloužili Hospodinu. Součástí toho bylo i to, že přinášeli vonné kadidlo. Bible to nerozepisuje, ale místo aby vzali oheň z oltáře, zapálili si svůj vlastní. O co jde, to nikdo nepozná. Ano nikdo, kromě Hospodina. Na místě zemřeli.

Tito muži nebrali vážně Boží příkazy. Měli svoje vlastní představy a tom jak Bohu sloužit, co mohou a co nemohou. O co jde...

Není to mnohdy i náš postoj? Bůh dává své zákony, a my řekneme – dnes je jiná doba. To musí Bůh chápat. O co jde? A žijeme podle ducha doby, místo abychom respektovali Boží principy.

Ne nadarmo nás Pavel varuje:

Ř 12,2 A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.

Leviticus 9 nám popisuje okamžik, kdy po obětování oběti za hřích a obětí zápalných a pokojných Áron a Mojžíš požehnali lidu. A v tu chvíli se stala zvláštní věc:

Lv 9,22-24 Potom pozvedl Áron ruce k lidu a dal jim požehnání. A sestoupil z místa, kde obětoval oběť za hřích a oběť zápalnou i pokojnou. Mojžíš s Áronem nato vešli do stanu setkávání. Když vyšli, dali lidu požehnání. Vtom se ukázala všemu lidu Hospodinova sláva.

Od Hospodina vyšel oheň a pozřel na oltáři zápalnou oběť i obětovaný tuk. Všechn lid to spatřil, zajásal a padli na tvář.

Následuje kapitola 10, verš 1-2:

Lv 10,1 Áronovi synové Nádab a Abihú vzali každý svou kadidelnicí, dali do ní oheň a na něj položili kadidlo. Přinesli před Hospodina cizí oheň, jaký jim nepřikázal.

2 I vyšel oheň od Hospodina a pozřel je, takže zemřeli před Hospodinem.

Dvakrát vyšel od Hospodina oheň: jednou proto, že Bůh přijal oběti, a tento oheň znázorňoval očištění, odpuštění, milost.

A hned na to, vstoupil oheň, který přinesl smrt. Smrt těch, kteří si dělali z Boha dobrý den.

Byli to kněží, viděli Hospodina, ale nerespektovali jeho řády. Právě proto, že tolik znali, že byli postaveni Bohem do autority, byl trest přísnější.

Respektuji Boží přikázání, anebo žiji po svém?

70 starších

Přidali se k lidu svým reptáním, stížnostmi, neochotou podřídit se autoritě Mojžíše.

Nikde nečteme, že by se v důležitém okamžiku postavili na stranu Hospodina. Dostali autoritu, ale vždy vystupují jen jako skupina lidí, kteří dělají, co se jim přikáže, ale nejsou iniciativní, nehledají Boha, neangažují se v Jeho plánech. Jen pasivně stojí, kam je kdo postavil.

Tvoří takové „křoví“, ale nejsou vůdci, nejsou osobnostmi, nejsou příkladem, který by národ strhnul.

Místo aby stáli v zásadních okamžicích po straně Mojžíše, vytratí se.

Hospodin jim dovolil uvidět z dálky, dovolil jim, aby se mu klaněli, dal jim šanci, dal jim zkušenost. Chtěl, aby to, co viděli, vzbudilo v jejich srdcích touhu být Hospodinu blíž.

Ale do Boží blízkosti v daný okamžik nemohli. To by je zničilo.

Vystoupit k Hospodinu směl jenom Mojžíš. Ne proto, že by měl nějaké privilegium, ale protože měl čisté srdce. Sám Bůh o něm řekl, že je nejpokornější z lidí (Num.12). Měl pokorné srdce, stejně jako Pán Ježíš (Mat.11,29).

Mojžíš takový nebyl vždycky. Byl to bouřlivák. Vzpomeňte, jak v Egyptě vzal právo do svých rukou. Rozhodl se zachránit Izrael. Zabil Egyptana, bral právo a spravedlnost do svých rukou.

Ale pak prošel Boží školou. 40 let na poušti, v ústraní, ne vůdce, ale pastýř... Jeho srdce Bůh proměnil.

Ale i tento Mojžíš nemůže do Boží přítomnosti okamžitě.

Viděl jako ostatní Hospodina, potom ho Bůh vyzval, aby vystoupil výš na horu Sinaj. Zde ho nechá 6 dnů čekat, a teprve potom ho pozve do své blízkosti na vrchol hory, kde s Bohem stráví 40 dnů.

Ex 24,15 Mojžíš tedy vystoupil na horu a horu přikryl oblak.

16 A Hospodinova sláva přebývala na hoře Sinaji a oblak ji přikrýval po šest dní. Sedmého dne zavolal Hospodin na Mojžíše zprostřed oblaku.

17 Hospodinova sláva se jevila pohledu Izraelců jako stravující oheň na vrcholku hory.

18 Mojžíš vstoupil doprostřed oblaku. Vystoupil na horu a byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí.

O čem asi těch 6 dnů přemýšlel? Jak se připravoval na setkání s Hospodinem? Co si představoval? Vrchol hory byl zahalen oblakem, a on věděl – tam na mne čeká Hospodin. Nevěděl, jak dlouho zde bude čekat. Ale věděl, že na setkání s Bohem tváří v tvář musí být připraven. Myslím, že to bylo doba zpytování sebe sama, doba pokání, doba kdy si vše dal do pořádku.

A pak sedmý den Bůh zavolal. A Mojžíš byl připraven na setkání se svým Bohem.

Slavíme dnes Večeři Páně. To je okamžik setkání s Bohem. Je to stolování s Ježíšem. Pavel říká:

1K 11,28 Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije.

Jsme připraveni setkat se dnes s Bohem?

Mojžíš na hoře Sinaj

Mojžíš jde na horu a setkává se s Hospodinem

Áron, Nádab a Abihú, 70 starších – nemohou jít s Mojžíšem. Jejich srdce není plně vydané Bohu.

Nádab a Abihú – přinesli cizí oheň

Áron závist

70 starších neochota podřídit se autoritě

oni by nepřežili v Boží přítomnosti

Nádab a Abihú nakonec nepřežijí, pro svůj hřích, pro pohrdání Hospodinem

Áron přes všechna selhání, přes svou polovičitost obstál. Ale pro svou vzpurnost a tvrdohlavost nemohl vejít do zaslíbené země.

Nu 20,24 "Áron bude připojen ke svému lidu a nevejde do země, kterou dám Izraelcům, protože jste jednali vzpurně proti mému rozkazu při Vodách sváru.

70 starších – mizí v davu nevýrazných lidí, nic o nich více nevíme, nestali se z nich výrazné Boží osobnosti... možná obstáli, možná ne, ale Bůh skrze ně nemohl uskutečnit své plány.

Potřebujeme čisté srdce.

A to dává Bůh.

Prosme s Davidem:

Ž 51,12 Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.

Chtěl bych vidět Boha, a věřím, že vy také.

Je to možné, nezáleží to na našem výkonu, na tom co uděláme pro Něj, ale na postoji našeho srdce.

Mt 5,8 Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha.